

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR : **ION N. CESADESCU**REDACTOR-PROPRIETAR : **I. S. CODREANU****ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
 6 luni 20
 3 luni 10
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, **CALEA RAHOVEI—5**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98**S U M A R**

Avantajele unei reorganizări a Corpului de avocați, de d-l *Aureliu St. Călinescu*;

JURISPRUDENȚĂ :

Curtea de Casație secția II : *Iosif Rechemberg, re-curso corecțional* ;

Idem secția III și Curtea de Apel Galați secția II : *Phoebus Focșăneanu cu Richard Bernard ș. a.*, cu o Observație ;

Judecătoria Ocol. Strehăia-Mehedinți : *Moștenitorii lui Giurmană pentru revendicare.*

aceste lucruri, lucrează în trei direcțiuni : procedură, afaceri și pledoarii.

Este evident că un om ce are atâta de lucru, sfârșește prin a neglija în toate părțile, și în toate direcțiunile, în cari va munci ; rareori va fi stăpânit de dragostea profesiei, ci numai de dorința de câștig.

Prea multe atribuțiuni, prea multă muncă pentru o biată minte omenească ! Și, în afară de acestea, prea multă indiferență pentru principiul diviziunii muncii, prea multe ocazii pentru specularea clienților.

Inchipuiți-vă însă că s'ar sfârși odată cu toate acestea, că avocatul va fi lăsat să pledeze, dându-i-se timpul necesar de a-și studia cauzele, ridicându-i de pe umeri greutatea și plictiseala procedurii și a afacerii. Ce frumos spectacol am avea la ședințele tribunalelor ! Oamenii bine pregătiți, vorbind frumos, făcându-și datoria cu dragoste, iar nu în silă. Nu vom mai vedea avocați cerând termene, pentru că nu cunosc dosarul, tot timpul lor fiindu-le lăsat numai acestei obligațiuni. Dar de șicanele și surprinderile procedurii, ce îngreunează datoria judecătorilor, a avocaților conștiincioși și usucă pungile clienților ? Dar petițiunile de acțiuni, redactate fără nici o noimă, și afară din cerințele legi, de scribi plățiți cu un franc sau doi, ce fac pe nenorociții clienți săraci, să-și piardă atâtea interese ? Dar procedurile rău îndeplinite, și reaua credință a celor ce nu trăiesc decât din șicane și tergiversări ? Ei bine, eu cred că toate aceste rele cât și toate cele de cari majoritatea avocaților se plâng în fiecare zi, nu provin, decât din această singură cauză : prea marele câmp de activitate lăsat liber avocatului.

În Franța, lucrurile stau cu totul altfel. Un licențiat în drept, când vrea să-și pue în practică cele învățate în școală, are trei căi deschise : Avocat pledant, avocat, sau avocat-conseil, (om de afaceri). Fiecare din aceste trei denumiri comportă o situație anumită. Avocatul pledant nu face decât să pledeze, și numai să pledeze ; nimic

Avantajele unei reorganizări a corpului de avocați

În toate vremurile, frunzașii baroului nostru și-au dat seama că faptul înmulțirii enorme a licențiaților în drept, ce își caută refugiu în meșteșugul de avocat, aduce cu sine oarecare scădere a prestigiului instituției, consecință firească a prea marelui concurențe. Este foarte adevărat că nevoia face pe mulți să-și piardă orice scrupul, și prin ori și ce mijloc să caute să-și asigure existența.

Până acum, mi se pare că nimeni nu s'a gândit, la mijloacele de fond, ce ar putea să îndrepteze această stare de lucruri. S'au îngrijit toți de forme ; s'au prescris măsuri contra celor ce nu au biurouri curate și cuviințioase ; s'au prescris măsuri contra samsarilor, atâtea și atâtea lucruri, cari, trebuie să mărturisim, nu pot avea absolut nici un rezultat practic, atâtea vreme cât măsurile nu vor privi însuși punctul fundamental al instituției.

La noi, avocatul face de toate : procedură și formalități, intermediar pentru vânzări, arendări, ipoteci, etc. ; obține favoruri, face înlesniri pe la diversele administrațiuni ale statului, și în sfârșit pledează în ședințe publice, în camere de consilii, în cabinete ministeriale, etc. Ori, făcând toate

din cele, ce măgătesc un proces nu trebuie să-l preocupe. Situația morală a avocatului pledant este așa de sus așezată în mintea francezilor, că nici umbra unei cât de mici bănueli nu trebuie să planeze asupra lui. Fondul procesului și chestiunea dreptății cauzei lui este singura lui grijă și singura lui obligație. Și, ca să dau o idee de cum este considerată această profesiune, nu voi cită decât două fapte: Avocatul nu poate să ceară prin judecată plata onorariului său; îi este interzis să-și pună firmă la domiciliu sau să-și publice măcar numele și adresa prin jurnale. Nimic din joscniile vieții reale nu trebuie să fie legat de numele avocatului pledant. El se prezintă în fața judecătorilor, neașteptând surprinderile incidentelor de procedură, ce nu intră în atribuția lui. Apără sau acuză așa după cum își înțelege datoria, căutând dreptatea prin ea însăși, fără a se folosi de chițibușuri, cari folosesc în majoritatea cazurilor, cu toții o știm, celor ce nu au dreptate.

Ce frumoasă, ce atrăgătoare misiune! Ce inteligent așezământ, merit să inspire și judecătorilor, și împricinaților, respectul și încrederea.

«Les avoués, expresiune ce ar putea fi tradusă în românește prin *avocați-mandatari*, au următoarele drepturi și obligațiuni. Trebuie însă să menționez că această instituțiune este bazată, — afară de detaliile de organizare, ce își au temeiul atât în tradiție cât și în moravurile poporului francez din trecut, zic, este bazată pe buna credință, care la rândul ei, este reglementată prin legile și regulamentele corpului de Avoués. Ei pregătesc procesul, îndeplinind toate formalitățile necesare în numele clientului lor. Și aci o lămurire: știm cu toții câte discuțiuni și șicane se nasc la noi, în fața instanței din cauza obligațiunei avocatului, de a prezenta la fiecare înfățișare procură, — dată de client, în original și a depune copie după ea. Câtă pierdere de timp și pentru judecători și pentru părți. În Franța, prin faptul că împricinații trebuie să se prezinte în instanță, în mod obligatoriu, prin sau asistați de un avoué, șicanele cauzate de procuri sunt cu desăvârșire înlăturate; și când în instanță se prezintă un avoué, în numele unei părți este destul ca celălalt avoué al părții adverse, să fi încunoștințat prin act, înainte de ziua înfățișerei, — lucru ce nu-l poate nega, din cauza severității legii de organizare a corpului de avoués, ce îi face răspunzători pentru cea mai mica neglijență și rea voință — și mai ales din cauza relațiilor dintre ei, bazate pe bună-credință și loialitate. În sfârșit, ei face toate actele de procedură și în ziua când procesul este în stare de a se judeca, se prezintă asistat de avocatul ce pledează procesul. Pentru a se evita arbitrarul ce ar putea naște din taxarea diferitelor acte fă-

cute de avoué, pe lângă codul de procedură civilă este atașat un tarif, prin care se prevede până și prețul ce trebuie să plătească un client pentru scrierea unei petițiuni.

Ei sunt obligați a îndeplini toate aceste formalități în mod absolut gratuit pentru săracii trimiși de asistența judiciară.

Două rânduri despre les avocats-conseil, sau oameni de afaceri. Aceștia trebuiesc să fie tot licențiați în drept, nu au însă dreptul a se pleda și nici acela, pe care îl au les avoués. Ei tratează afaceri, ipoteci, etc., și dau consultațiuni.

Nici unul din aceste trei feluri de avocați nu poate încălca drepturile celuilalt, fără să se expună la severe sancțiuni.

* * *

S'ar părea că ar fi imposibil să se poată introduce și la noi un astfel de mod de organizare al corpului avocaților. Incontestabil, dacă nu s'ar face altceva decât să se copieze în mod servil după legislația franceză, inovația ar fi tr ai mult decât posibilă, date fiind diferențele enorme atât dintre legile cât și obiceiurile dela noi și din Franța. Dar dacă, acestea și mai ales principiul esențial al despărțirii atribuțiunilor de astăzi ale avocatului ne-ar servi numai ca normă de conducere, rămânând, ca să punem în concordanță această reformă cu legile și obiceiurile noastre, munca va fi relativ ușoară și rezultatul strălucitor.

Voi încercă să dau aci câteva explicațiuni. Astăzi în Franța oficiile de Avoués sunt limitate și ele sunt proprietatea titularilor ce pot dispune de ele prin orice act de alienare, transmîndu-l chiar prin succesiune. Neapărat că acest lucru nu se poate face la noi, neavând nici un rost și nici un interes, și nici măcar baza tradițiunei cum este în Franța. Ceeace s'ar putea face la noi, ar fi înființarea unui concurs. De exemplu, după ce s'ar stabili pentru fiecare oraș numărul de officii necesar, Ministerul de justiție va publică un concurs, la care nu ar putea să se prezinte decât avocați, sau magistrați, ce au profesat în mod continuu și evident timp, ce se va putea fixă între 5 și 10 ani. Se va avea însă grijă de a nu se acorda nicio dispensă de data, eventual, s'ar putea fixă și o vârstă oarecare.

Comisiunea examinatoare ar trebui să fie compusă din înalți magistrați și jurisconsulți, a căror știință și integritate să nu poată fi puse la îndoială. Condițiunile concursului vor fi extrem de severe pentru ca să nu se poată strecură nici incapabili și nici oameni cu o moralitate îndoelnică. Nu se va adoptă principiul vânzării și cumpărării de officii, ca neavând nici un temei, titularul unui officiu obținând prin concurs nu un drept de proprietate, ci dreptul exercițiului unei profesii.

În ceea ce privește pe cei numiți în Franța *avocats-conseils*, sau oameni de afaceri, cred că vor putea foarte bine, — să fie înființați și la noi, — nedându-li se decât dreptul de a da consultațiuni, de a redacta acte, vânzări, ipoteci, etc. Acestora nu li se va cere decât simpla licență în drept și calitatea de cetățean.

Încă una din însărcinările, ce se dă astăzi, foarte des la noi avocaților este calitatea de custozii și sequestri judiciari. Este știut că aceste calități aduc în cele mai multe cazuri pe lângă mari beneficii titularilor, și foarte multe ocupațiuni de o incompetență vădită cu profesiunea de avocat. La numirea de sequeștri și custozii prezidează mai întotdeauna legăturile de prietenie dintre magistrați și avocați.

Pentru ca să nu se mai dea ocaziune nici la favoruri, și pentru ca să se evite o prea mare aglomerare de lucrări în sarcina avocaților, găsesc că ar fi bine, ca fără să se imite sistemul actual din Franța, să se procedeze la luarea din sarcina avocaților a custodiilor și sechestrărilor.

Pentru acest sfârșit se poate înființa pe lângă tribunale judecătorești cu însărcinarea specială de a administra toate averile susceptibile de sechestrul sau custodie.

Acești judecători vor putea purta sarcinile de judecătorești-administratori și gradul lor va putea fi asimilat sau cu gradul de judecător, sau, cred mai bine, cu un grad intermediar între judecător și președinte de tribunal.

În orice caz, în aceste posturi nu se vor putea numi tineri magistrați stagiați avansați la postul de judecător; ei vor trebui să treacă în calitate de judecător asesor sau de ocol prin toată filiera specialităților, așa în cât fiind numiți în postul de judecător-administrator să aibă și competența și autoritatea unei administrațiuni ce presupune atâta răspundere. Ei nu vor fi numiți în special pentru fiecare sechestrul sau custodie în parte, ci pe lângă fiecare tribunal se va numi un număr de... după cerințele și numărul afacerilor. Fiecare judecător va avea personalul său, funcționari oficiali cu cari împreună va conlucra la administrațiunea diferitelor afaceri, ce li se vor încredința de tribunale.

În momentul de față pentru plata sechestrărilor, tribunalul fixează la numirea lor o sumă lunară sau anuală, rămânând ca cheltuielile ce administrațiunea averii le necesitează să fie prelevate din venituri, ținându-se compt în registre; în noua organizare se va proceda cu totul în alt mod. Se va fixa prin lege o sumă de... atâta la sută ce va servi pentru plata atât a judecătorilor cât și a colaboratorilor lor oficiali, ca greferi, etc. În ceea ce privește personalul de care diversele ad-

ministrațiuni vor avea nevoie afară din prevederile oficiale, plata lor se va preleva din venituri, ținându-se compt de ele, ca și de celelalte cheltuieli extraordinare, de cari sus zisele administrațiuni ar fi avut nevoie, chiar și în cazul când nu ar fi fost supuse regimului judiciar.

Incontestabil, acestor posturi de judecători incumbă mare răspundere. Pentru a li se ușura chiar lor personal sarcina de a controla pe funcționarii săi, judecătorii vor fi obligați ca la fiecare sfârșit de an, sau poate chiar de mai multe ori pe an, să incheie, în starea, care se găsește, compturi de cheltuieli de venituri. Se vor numi de către Ministerul Justiției de acord cu Ministerul de Finanțe inspectori financiari pentru a controla toate lucrările. Judecătorii nu pot lua în nume de rău acest control, el fiind permanent și pentru toți; nu special și nu numai în anumite ocazii de bănuială.

Creându-se această nouă instituțiune, un mare bine va rezulta pentru toată lumea, și pentru avocați, cari nu vor mai avea grija acestor administrațiuni, de multe ori împovărătoare.

Iată în trăsături generale, — cam în ce ar consta reforma menită a împărți munca enorm de complicată și atribuțiunile multiple ce le implică astăzi calitatea de avocat.

Instituțiunea avocaților-mandatari ca și celelalte, își va arăta folosul ei, în cel mai scurt timp dela aplicare, și nu se vor naște dificultăți nici pentru limitarea numărului și nici pentru complectarea locurilor vacante. Nu va fi controversă, pentru limitarea numărului de avocați-mandatari, pentru următoarele motive: Răspunderea avocaților mandatar, va fi observată cu cea mai mare severitate și față de greșelile lor indulgența nu va putea avea loc. Or, dacă numărul lor, ar fi nelimitat, în mod fatal, concurența va da loc la abuzuri și nereguli. Controlul va fi cu nepuțință și încrederea cu care în special avocați-mandatari însărcinați cu îndeplinirea tuturor formalităților, în scop de a pune capăt șicanelor, mizeriilor și neglijențelor de până acum, nu va mai putea să le fie dată nici de judecători și nici de impetrinați. Și apoi nu credeți că această limitare, ar mai avea încă un rezultat fericit? Și anume: părinții știind că în meșteșugul de avocat, de aci înainte, copiii lor nu-și vor mai putea găsi așa de ușor refugiul, cerându-se prea multe și prea grele condițiuni, — și locurile fiind chiar limitate — vor ezita a-și mai înscrie copiii la facultatea de drept, și se va evita astfel sutele de licențiați în drept ce, în fiecare an măresc numărul proletarilor intelectuali.

Și apoi, avocații-mandatari, prin însăși răspunderea și atribuțiunile lor, au o calitate aproape

de funcționar public, iar, dacă este așa pentru ce numărul lor nu ar fi limitat, ca și al celorlalți funcționari?

* * *

Din toate cele expuse mai sus cred că în mintea fiecăruia va crește convingerea ca această reformă ar fi singura operă salutară, ce ar putea să ridice moralul și prestigiul profesiei de avocat. Și toate abuzurile și nedreptățile nu ar putea să dispară decât dacă la întocmirea ei ar prezida numai voința de a lucra pentru ridicarea acestei profesii la înălțimea de cinste și corectitudine de unde nu ar fi trebuit să se pogoare niciodată.

Aureliu St. Călinescu
Avocat

Paris, 1910, August 20

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 12 Maiu 1910

Președinția d-lui N. MANDREA, Președinte

Iosef Rechemberg, recurs corecțional.

Jurământul martorilor. — Formula jurământului. — Martori de altă confesiune. Evrei. — Neindicarea formulei. — Nulitatea depozițiunii. (Art. 153 din Pr. penală).

Neîntrebuințarea formulei într'un jurământ al unui martor de a spune tot adevărul și nimic de cât adevărul, face ca depunerea martorului să fie nulă.

Prin urmare, mențiunea făcută în deciziunea instanței de fond că martori evrei au jurat conform ritului mozaic, fără să se arate formula jurământului, sau să se vizeze art. 153 din Proc. penală, nu este suficientă pentru a se putea cunoaște dacă cerințele legii au fost îndeplinite, și dacă jurământul prestat a fost cel legal.

Deciziunea 1554/910. — Casată, după recursul făcut de Iosef Rechemberg, decizia penală No. 1427/909 a Curții de apel Craiova, secția I.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Borș și Take Ionescu în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l Procuror St. Stătescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

«Violarea art. 153 din Proc. penală.

În fapt, Curtea de apel din Craiova, s. I. prin decizia sa No. 1427/909, declară prin un considerant decisiv că din audierea martorilor ascultați chiar în ziua pronunțării hotărârii în chestiune, și a făcut pe deplin convingere de responsabilitate pentru delictul de ultragiu prevăzut de art. 183 din codul penal, intrunind toate elementele constitutive. Intrucât însă se constată în fapt că cei 3 martori Artur Rosentzveig, Albert Frichlender și A. Braitner toți de religione mozaică deși au fost audiați conform ritului israelit, pe tablele lui Moise, nu pe Sf. Cruce, conform prescripțiilor art. 196 din proc. civilă, ult. al. dar omițându-se a li se aplica formula vizată de art. 153 din proced. penală, unică, nestrămutată și comun obligatorie pentru toți martorii, fără nici o distincțiune de cult, și care singură leagă și poate face probă în justiție, formulă care se rezumă în preceptul de a spune tot

adevărul și nimic de cât adevărul. Este cert că nici textul nu se vede măcar vizat, că adică ziși martorii, pe care instanța de fond se întemeiază, de a-mă condamna, au fost ascultați conf. prescripțiilor art. 153 din proc. penală. În drept, jurământul martorilor în materie corecțională este o formulă sacramentală și prescrisă sub pedeapsă de nulitate de art. 153 din proc. penală, așa că îndeplinirea unei atari formalități câtă să rezulte din însăși decizia condamnatore sau din procesul-verbal de audiare lor; Că cerințele legi nu sunt satisfăcute prin simpla mențiune (dacă sunt creștini) că au jurat pe sf. Cruce (dacă sunt evrei) că am jurat pe tablele lui Moise intrucât nu se dovedește că au jurat conform cerințelor art. 153.

«Că atunci, când îndeplinirea acestei forme substanțiale nu se constată, convingeunea judecătorilor formată fiind din concursul tuturor elementelor de probațiune fiind indivizibilă, acea convingeune nu mai rămâne întreagă, îndată ce unele din acele elemente sunt invalidate din cauza neîndeplinirii acelei formalități, care atrage nulitatea mărturie. căci nu se poate ști, pe care anume elemente de convingeune sau bazat mai mult judecătorii.

Că deci, în speță, deciziunea atacată cu recurs s'a întemeiat pe martori ale căror depozițiuni nefiind luate în conformitate cu art. 153 din proc. penală a dat o decizie casabilă prin violarea acestui text de lege»

Având în vedere că din moment ce legea de procedură penală, în art. 153, sub pedeapsa nulității, cere ca, înainte de depunerea sa martorul să fie obligat a jura și tot același articol impune întrebuițarea formulei de a spune tot adevărul și nimic de cât adevărul, urmează că, precum lipsa de jurământ, face ca depunerea martorului să fie nulă, tot același rezultat trebuie să aibă și neîntrebuințarea formulei impusă de lege asupra modului prestării aceluși jurământ, căci jurământul făcut în altă formulă de cât cea impusă de lege nu este jurământul ce legea cere să fie făcut ;

Considerând că, în speță, mențiunea din decizia suspusă recursului cum și cea din notele luate de greșier că martorii Arthur Rosentzveig, Albert Frichlender și Alfred Braitner «au jurat conform ritului mozaic» fără să arate formula jurământului sau să se vizeze art. 153 din proc. penală, nu este suficientă pentru a se putea cunoaște dacă cerințele legii au fost îndeplinite și dacă jurământul prestat a fost cel legal ;

Considerând că depozițiile martorilor ascultați înaintea Curții fiind nule, deciziunea care se întemeiază pe acele depoziții este asemenea nulă și dată cu violarea art. 153 din proc. penală ;

Că, admiterea acestui motiv de casare face inutilă discuțiunea celui d'al doilea motiv ;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 12 Maiu 1910

Președinția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte

Phabus Focșăneanu cu Richard Bernard și alții

Gaj. — Fond de comerț. — Dacă poate face obiectul unui gaj. — Farmacie. — Constituirea ei gaj. — Remiterea titlului în baza cărții debitorului exploatează farmacia. — (Articolul 861 din Codul comercial).

Un fond de comerț, cu orice avere a debitorului, poate face obiectul unui gaj, după cum aceasta rezultă formal din dispozițiunile art. 861 din Codul de comerț, iar pentru validitatea constituirii în gaj a unui fond de comerț este suficientă remiterea titlului constatator al dreptului pus în gaj, de oarece fondul de comerț fiind o universalitate de bunuri, este un lucru mobil incorporal și, ca atare, nu i se pot aplica regulile și condițiunile ce urmează pentru constituirea de amanet asupra lucrurilor mobile corporale, adică, de a se remite lucrul în posesiunea creditorului gajist sau unei terțe persoane.

Asfel, pentru validitatea constituirii în gaj a unei farmacii, este suficient remiterea, către creditorul gagist, a titlului în baza căruia debitorul exploatează farmacia d-că acest gaj s'a înscris în registrul de inscripții al tribunalului.

Deciziunea 199/910.—Respins ca nefondat, recursul facut de Phœbus Focșeneanu în contra deciziunii Curței de apel din Galați, sect. II, No. 29 din 1904,*) dată în procesul cu Richard Bernard și alții.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați D. Alexandresco și D. Bolemy, în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat llie Ighel-Deleanu, în combateri, și
Pe d-l procuror N. I. Zamfirescu, în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat :

I. «Greșită interpretare a art. 479 din Codul comercial.

«Fiind vorba de validitatea constituirii unui gaj asupra dreptului de a exploata o farmacie — asupra unui drept încorporat — art. 479 din Codul com. nu este aplicabil în speță, căci zisul articol prevede textual și limitativ drepturile încorporale, și anume drepturile de creanță».

II. «Violarea art. 480 din Codul comercial.

«Dacă trebuie să se admită posibilitatea constituirii unui gaj asupra unui drept încorporal e nevoie, în mod esențial, de punerea în posesie a creditorului căci simpla remitere a titlului, ca în speță, nu e suficientă».

Având în vedere că se constată din decizia Curței de apel din Galați secția II-a, cu No. 29 din 1904, adusă în recurs, că prin ordonanța de judecare No 487 din 1895, a Tribunalului Covurlui, I. Schinabek devenind proprietar al imobilului din strada Mare, No. 55, din Galați, precum și al farmaciei numită «Crucea Roșie» instalată în acel imobil, compusă din medicamente, vase, rafturi și dreptul de exploatare al acestei farmacii, precum se indică lămurit în ordonanța de judecare, dânsul se imprumută în anul 1898, prin actul autentic făcut sub No 16133 de Tribunalul Ilfov, secția de Notariat, cu suma de 30000 lei, dela Iacob Menkes, reprezentat azi prin moștenitorii săi, întimați în recurs, constituind ca garanță, pe deoparte o ipotecă asupra imobilului, iar pe de altă parte un drept de gaj asupra sus zisei farmacii, adică asupra dreptului de concesiune și de exploatare a farmaciei, a mărfii și mobilierului aflat în localul de farmacie ; că la 1899, Schinabek vinde lui Udriski, farmacist din Galați, cu act autentic, atât dreptul de farmacie cât și mobilierul, cu condiție să respecte contractul de împrumut cu gaj făcut în favoarea lui Menkes; că, în urmă, Udriski fiind declarat în stare de faliment, moștenitorii defunctului Menkes au cerut să fie înscrisi cu privilegiu la masa falimentului pentru creanța lor; că în contra acestei înscrisuri cu privilegiu, s'a ridicat contestațiune de către recurentul Phœbus Focșeneanu, tinzând la înlăturarea privilegiului creanței lui Menkes, pe motiv că gajul constituit în favoarea lui Menkes nu întrunește condițiunile cerute de lege și ca atare este fără valoare;

Considerând că motivele invocate de recurent pentru anularea gajului și care fac obiectul celor două mijloace de casare sunt: 1) că dreptul de farmacie nu se poate pune în gaj, nefiind un lucru mobil în sensul legii; și 2) că chiar dacă s'ar putea constitui gaj, în speță această constituire de gaj este fără valoare, de oarece farmacia n'a fost dată în posesia creditorului gagist sau unei alte persoane aleasă de părți, precum prescrie articolul 480 din Codul comercial;

Că, Curtea de apel a respins ambele motive de contestație, statuând că dreptul de exploatare a unei farmacii poate fi dat în gaj, iar în ce privește validitatea constituirii gajului, Curtea de fond constată și argumentează că s'a remis în posesiunea creditorului gagist titlul care constată dreptul de proprietate al debitorului asupra lucrului constituit gaj, în speță ordonanța de judecare în virtutea căreia debitorul Schinabek a devenit proprietarul farmaciei; că, pentru a fi adus la cunoștința terților, acest act de gaj a fost înscris în registrul de inscripțiuni al Tribunalului Covurlui sub No. 406 din 1898;

Considerând, în drept, că este nediscutat că un fond de comerț, ca orice avere a debitorului, poate face obiectul unui gaj; că aceasta rezultă formal din dispozițiunile art. 861 din Codul de comerț; că nu s'ar putea admite soluția contrară decât pe temeiul unui text de lege expres, care nu există; că, pentru validitatea constituirii în gaj a unui fond de comerț, este suficientă remiterea titlului constatator al dreptului pus în gaj, de oarece fondul de comerț fiind o universalitate de bunuri, ce coprinde firma, clientela, contractul de închiriere, marfa, mobilierul, etc., el este un lucru mobil încorporal și, ca atare, nu i se pot aplica regulile și condițiunile cerute pentru constituirea de amanet asupra lucrurilor mobile corporale, adică de a se remite lucrul în posesiunea creditorului gagist sau unei terțe persoane; Că de altminterea, art. 1318 din Codul civil, indică modul cum are a se face tradiția lucrurilor încorporale și anume prin remiterea titlurilor;

Considerând că atunci când fondul de comerț consistă în exploatarea unui drept de farmacie precum este în speță, dacă ar trebui, pentru validitatea gajului, ca farmacia să se dea în posesia creditorului gagist, precum se susține de recurent, în asemenea caz creditorul gagist ar trebui să fie în totdeauna un farmacist, căci numai farmaciștii pot să exercite comerțul de farmacie, potrivit prescripțiunilor legii sanitare, ceea ce ar duce la rezultatul nedrept că s'ar restrânge în mod considerabil creditul proprietarului unui fond de farmacie; că, nu numai că nu există nici o rațiune pentru care legiuitorul să fi voit această soluție, dar, din contră, trebuie a se recunoaște că cel care exploatează un fond de farmacie, ca orice comerciant în genere, trebuie să se bucare de cel mai larg credit posibil;

Considerând că, astfel fiind, și intrucât Curtea de apel constată că s'a remis creditorului gagist titlul în baza căruia debitorul exploatează farmacia, precum și că acest gaj s'a înscris în registrul de inscripții al tribunalului Covurlui, cu drept cuvânt Curtea de apel a statuat că gajul constituit în aceste condițiuni este valabil și judecând astfel, Curtea nu a săvârșit nicio violare de lege, așa că ambele motive de casare sunt nefondate;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

CURTEA DE APPEL DIN GALAȚI, SECȚIA II

Audiența dela 17 Noembrie 1904

Președenția d-lui PANAIT IONESCU, Președinte

Phœbus Focșeneanu și judecătorul sindic al Trib. Constanța cu
Richard Bernard Menkes și Cecilia Kulka, moștenitorii
def. Iacob Minkes

Deciziunea comercială No. 29

Autoritatea lucrului judecat. — Condițiuni cerute pentru a se recunoaște unei hotărâri autoritatea de lucru judecat.

Fond de comerț. — Drept de exploatare a unei farmacii. — Dacă acest drept poate fi dat în gaj. — Privilegiul acestui drept. — Cum se conservă acest privilegiu. — (Art. 1201, 480 și 483 din codul civil)

1. Pentru ca să se poată recunoaște unei hotărâri judecătorești putere de lucru judecat, trebuie neapărat ca, pe lângă condițiunile cerute de

*) A se vedea publicată tot în acest număr în coloana următoare.

art. 1201 din codul civil să se fi judecat în mod definitiv fondul procesului.

2. Dreptul de exploatare a unei farmacii constituie un fond de comerț și ca atare poate fi dat în gaj cuiva pentru asigurarea plății unei datorii.

3. Pentru conservarea privilegiului asupra unui drept de exploatare a unei farmacii pus în gaj, este suficient a se remite în posesia creditorului gagist, titlul care să constate dreptul de proprietate al debitorului asupra lucrului constituit gaj, iar actul de gaj să fie înscris în registrul de inscripțiune al tribunalului, pentru a putea fi cunoscut de terțiile persoane.

S'a ascultat d-l avocat G. N. Gamulea, din partea apelanților în dezvoltarea motivelor de apel, și

D-l avocat Ilie Ighel Deleanu, din partea moșt. def. Menkes, în combateri ;

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Phoebus Făcășăneanu și d-l judecător sindic al Tribunalului Covurlui, secția I, cu No. 66 din 1904 :

Având în vedere că prin zisa sentință, admitându-se numai în parte contestațiunea făcută de numiții apelanți în contra înscrierii la masa falimentului Em. Udriski a creanței moștenitorilor Iacob Menkes s'a admis înscrierea acestora ca creditori privilegiați cu suma de 39797 lei ;

Având în vedere concluziunile puse de părți și actele aflate în dosar din care se constată în fapt următoarele :

În imobilul situat în Galați, strada Mare, despărțirea H, No. 55, se află instalată farmacia numită «De la Ville» sau «Crucea Rosie», această farmacie împreună cu imobilul în care este instalată a fost odinioară proprietatea d-nei Elena Hârlescu, iar la 1895, fiind pusă în urmărire de creditorul Costin Vârlan a fost adjudecată asupra lui I. Schinabek, prin ordonanța Trib. Covurlui cu No. 487 din 14 Iunie 1895 ; în baza acestei ordonanțe, după cum se spune lămurit în dispozitiunea ei, Schinabek devine proprietar atât asupra imobilului cât și asupra farmaciei compusă din medicamente, vase, rafturi și dreptul de exploatare a acestei farmacii ; în 1898 prin actul autentificat de Trib. Ilfov secția de Notariat sub No. 16133, Schinabek se împrumută de la Iacob Menkes cu suma de 30000 lei, pe termen de 6 ani, și cu dobândă de 12% pe an, iar pentru asigurarea acestui împrumut ipototecază în al doilea rang imobilul din str. Mare 55, și în același timp îi mai constituie numitului creditor ca gaj în primul rang, sus zisa farmacie, adică dreptul sau concesiunea de farmacie și marfa și mobilierul aflat în localul de farmacie : la 21 Iunie 1899, Schinabek, prin actul autentificat de Trib. Covurlui la No. 1949, vinde lui Em. Udriski, farmacist din Galați, atât dreptul de farmacie cât și mobilierul, cu condițiune să respecte contractul de împrumut cu gajul făcut în favoarea lui Menkes ; în acest interval Menkes încetează din viață și moștenitorii săi Richard Menkes și Cecilia Kulka, văzând că nici Udriski, nici Schinabek, nu sunt următori cu plata dobânzilor, a cerut la Trib. de Ilfov scoaterea în vânzare a gajului, conform articolului 483 din codul com., cerere ce a fost încuviințată prin ordonanța președinției cu No. 807 din 1901 ; contra acestei ordonanțe se fac două contestațiuni, una de d-l judecător sindic al Trib. Constanța în numele lui Schinabek, care căzuse în stare de faliment și alta de Em. Udriski, însă ambele contestațiuni au fost respinse ca tardive de către Curtea de apel din București secția I, prin decizia No. 70 din 23 Octombrie 1902 ; vânzarea farmaciei nu se efectuează, cu toate acestea și Udriski

fiind declarat și el în stare de faliment, moșt. def. Iacob Menkes, cere să fie înscrisi cu privilegiu la masa falimentului cu suma de 48500 lei ; la această înscriere se ridică contestațiuni de d-l judecător sindic al Tribunalului Constanța, ca sindic al falimentului Schinabek și Phoebus Făcășăneanu, un creditor al lui Udriski, având de scop a nu se admite cu privilegiu creanța lui Menkes, pe motiv că gajul constituit în favoarea acestuia nu întrunește condițiunile cerute de lege și, ca atare, este fără valoare ; tribunalul prin sentința apelată constată că e lucru judecat în ce privește chestiunea validității gajului, rezultând din menționată decizie a Curții de apel din București și ordon. înscrierea moștenitorilor Menkes la masa falimentului cu suma de 39797 lei, la cât s'au redus cererea în instanță, ca creditori privilegiați în baza actului de gaj ;

Considerând că, în prim loc, urmează a se rezolva chestiunea dacă decizia Curții de apel din București, s. I, No. 70/902, poate fi opusă cu succes ca lucru judecat în contestațiile deduse azi în judecată acestei Curți ;

Considerând că este știut că pentru ca să se poată recunoaște unei hotărâri judecătorești putere de lucru judecat, trebuie neapărat, ca pe lângă condițiunile cerute de art. 1201 din codul civil, să se fi judecat în mod definitiv fondul procesului ; că, în speță, prin sus zisa decizie. Curtea de apel, respingând contestațiile ca tardive, prin aceasta n'a atins întru nimic fondul procesului, ci numai a înlăturat pur și simplu acele contestațiuni, ca fiind făcute după expirarea termenului de trei zile prescris de art. 483 din codul comercial ; că, numai în cazul când aceleași persoane ar fi făcut o nouă contestație în contra aceleiași ordonanțe și ar fi căutat să demonstreze că sunt încă în termen a face contestație pentru motivul, de exemplu, că comunicarea ordonanței nu s'ar fi făcut în conformitate cu legea, atunci numai acea decizie ar fi putut fi opusă ca lucru judecat în privința tardivității, căci aceasta era în adevăr definitiv transată prin zisa decizie ; că însă, după cum s'a întâmplat în cazul de față, dacă vânzarea gajului nu s'a efectuat, așa că în momentul când Udriski a fost declarat în stare de faliment, farmacia se găsea încă în patrimoniul său, este îndubitabil că aceleași persoane, cari au voit să discute validitatea gajului pe cale de contestație la ordonanța de vânzare, dar n'au fost permise, fiindcă nu mai erau în termen sunt în drept — profitându-le împrejurarea că vânzarea nu s'a efectuat — să discute acest lucru pe cale de contestațiune la verificarea creanței creditorului gagist ; că din aceste puncte de vedere excepțiunea lucrului judecat ridicată de moștenitorii lui Iacob Menkes și admisă de prima instanță, este neintemeiată ;

Considerând, în fond, că contestatorii invoc nulitatea gajului constituit în favoarea lui Iacob Menkes pentru două motive : 1) că dreptul de farmacie nu se poate pune în gaj, nefiind un lucru mobil în sensul legii, și 2) că, chiar de s'ar admite contrariul, în speță, această constituire de gaj este fără valoare și, ca atare, neopozabilă mesei credale de oarece farmacia n'a fost dată în posesia creditorului gagist sau unei alte persoane aleasă de părți cum prescrie art. 480 din codul com. ;

Considerând, în ce privește prima chestiune, că dreptul de farmacie se compune din un monopol acordat de Stat unor anume persoane, cari trebuie să întrunească oarecare condițiuni de capacitate prevăzute de lege, a a prepara și procura medicamente publicului conform ordonanțelor medicale ce li se prezintă în schimbul unui preț fix ; că acest drept se poate vinde, — cum s'a făcut și cu farmacia în chestiune, care a devenit proprietatea lui Schinabek și apoi a lui Udriski prin cumpărătoare, — este transmisibil prin moștenire și se poate arenda, cu condiție însă că farmacia să fie condusă de o persoană care să întrunească condițiile de capacitate cerute de lege sanitară ; că, așa fiind, este incontestabil că dreptul de exploatare a unei farmacii constituie un fond de comerț și, ca atare, poate fi dat în gaj

cuiva pentru asigurarea plății unei datorii; că prin urmare, teza contrară susținută de contestatori este fără temei;

Considerând în ce privește cealaltă chestiune că, în speță, fiind vorba de constituirea unui gaj asupra unui lucru incorporat—dreptul de a exploata o farmacie—nu se poate invoca lipsa condițiilor prescrisă de art. 480, alin. 2 din codul comercial; că, pentru conservarea privilegiului asupra unui asemenea drept pus în gaj este suficient a se remite în posesia creditorului gagist titlul care să constate dreptul de proprietate al debitorului asupra lucrului constituit gaj; că, în cazul de față este probat în fapt și de altfel necontestat, că odată cu formarea actului de gaj, s'a remis creditorului Iacob Menkes ordonanța de adjudecare a Tribunalului Covurului cu No. 487/95 în virtutea căreia debitorul Schinabek a devenit proprietarul farmaciei;

Considerând că obiectul principal fiind dreptul de exploatarea farmaciei, iar mărfurile, precum și medicamentele și celelalte articole din farmacie fiind numai un accesoriu—dovadă e că, în speță, acestea au fost evaluate numai la suma de 2000 lei, iar dreptul de farmacie la 25000 lei—nu se poate zice că pentru conservarea privilegiului asupra acestor mărfuri, era nevoie ca ele să fi fost date în posesiunea creditorului, aceasta este cu atât mai evident cu cât este știut că articolele de farmacie se consum și se preschimbă zilnic așa că dacă ar fi fost date în posesia creditorului odată cu facerea actului de gaj, prin aceasta s'ar fi făcut imposibil exercițiul chiar al acestui soi de comerț;

Considerând apoi că, pentru a fi adus la cunoștința terțiilor acest act de gaj a fost înscris în registrul de inscripțiuni al Tribunalului Covurului sub No. 406 din 18 Decembrie 1898;

Că din toate punctele de vedere, acest gaj fiind valabil constituit, moștenitorii defunctului creditor Iacob Menkes sunt în drept a cere să fie înscrise cu privilej la masa falimentului Udriști; că tribunalul bine a admis această cerere și deci sentința sa are a fi confirmată Pentru aceste motive. Curtea, respinge apelul, etc.

(ss) P. Ionescu, G. Tanoviceanu, I. Sinescu, V. Tăturu.

Observație.—Decizia Curței din Galați și aceea a Curței de casație, ce publicăm astăzi, sunt ambele relative la punerea în gaj a unui fond de comerț, în specie, a unui fond de farmacie.

Fondul de comerț, fiind o universalitate de bunuri (*universitas rerum*) (mobil prin determinația legii), poate, ca orice avere a debitorului, să fie pus amanet (argument din art. 861 din C. com.).

În consecință, s'a decis, cu drept cuvânt, că dreptul de farmacie fiind un lucru mobil, precum s'a zis mai sus, soluție admisă și în codul Caragea, sub care acest drept nu eră un *privilegium rei* alipit de un imobil determinat (Cas. rom. Bult. 1881, p. 496 și *Dreptul* din 1881, No. 59), poate, în mod valid, fi constituit amanet. C. Galați, *Dreptul* din 1905, No. 32.—*Contra*: C. Galați, *Dreptul* din 1902, No. 37.

Creditorul gagist al unui asemenea drept, spre a-și conserva privilegiul său, trebuie să primească dela debitor titlul care constată dreptul de proprietate al farmaciei, aducându-se acest gaj la cunoștința terțiilor prin mijloacele de publicitate organizate de lege. Vezi D. Alexandresco, tom. III (ed. II), partea I-a, p. 197 urm.

Asupra chestiunii de a se ști dacă farmaciștii sunt comercianți (soluția afirmativă fiind neîndoielnică, deși chestiunea este controversată), vezi Cas. rom. și C. București, *Curierul Judiciar* din 1898, No. 40; *Dreptul* din acelaș an, No. 75 și Bult. 1898, p. 1315; Trib. Constanța, *Curierul Judiciar* din 1900, No. 71 (cu o observ. a d-lui D. Alexandresco); Goldschmidt, *Handbuch des Handelsrechts*, I, p. 526; Dumitrescu, *Codul de comerț comentat*, I, p. 44 urm., precum și multe alte autorități citate de d-l D. Alexandresco, în tom. III (ed. II), partea I-a, p. 198, nota 3.—*Contra*: Trib. Fălciu și C. Iași, *Dreptul* din 1899, No. 56 (decizie casată).

(N. R.)

JUDECĂTORIA OCOL. STREHAIA-MEHEDINȚI

Audiența dela 2 August 1910.

Moștenitorii lui R. Giumancă p. revendicare.

Successiune.—Acțiune prin care se reclamă o succesiune. — Obligațiunea impusă celui ce reclamă o succesiune de a dovedi, între altele, și anul deschiderii succesiunii spre a se calcula prescripția din art. 700 din codul civil.

Moștenitorii cari n'au făcut nici un act de acceptare timp de 30 de ani dela deschiderea succesiunii, adică au stat în inacțiune în acest interval, indiferent dacă ar fi cu sezină, sau fără sezină, pierd dreptul la moștenire, socotindu-se streini de ea;

Prin urmare, un moștenitor care reclamă o moștenire e obligat a dovedi pe lângă gradul rudeniei și anul deschiderii succesiunii, pentru a se putea calcula prescripția de 30 ani, de care vorbește art. 700 din codul civil.

Judecata,

Asupra incidentului ridicat de părți, anume că reclamații nu și-au dovedit în mod complet calitatea lor de succesibili, de moștenitori ai averii rămasă de pe urma lui R. Giumancă, unchiul reclamanților; că deși au dovedit că sunt nepoți de frate ai lui R. Giumancă, aceasta nu este de ajuns, ci mai trebuie să dovedească, că se găsesc înăuntrul termenului de 30 de ani de la deschiderea succesiunii, și că prin urmare, nu li s'a prescis facultatea de a accepta succesiunea ce reclamă, aceasta în conformitate cu dispozițiile art. 700 din codul civil; că pentru a dovedi acest lucru, reclamanții trebuie să mai dovedească în ce an s'a deschis succesiunea, deci să fie obligați de judecată să aducă și extractul de moarte al lui R. Giumancă, ca să se vadă anul morții acestuia;

Având în vedere că reclamanții se opun la acest lucru obiectând că art. 700 din codul civil, nu este aplicabil în acțiunile de revendicare, ci numai în acțiunile de partaj și că acest articol nu poate fi invocat, decât numai de către comoștenitori, cari au drepturi egale asupra moștenirii, iar nici de cum de către cineva străin de moștenire, care nu este nici o rudă cu defunctul a cărei succesiune se caută, și care se găsește în stăpânirea acestei succesiuni prin uzurpare, fără nici o vocațiune de a o stăpâni;

Considerând că în urma celor susținute de părți judecata are să se pronunțe asupra faptului dacă art. 700

se aplică numai în acțiunile de partaj, sau și în cele pentru revandicare și dacă acest text poate fi invocat numai de către moștenitorii, sau și de către cineva strein de succesiune, dar care printr'un mijloc oarecare se găsește în stăpânirea succesiunii ce se reclamă;

Considerând că art. 700 din codul civil este în cuprinderea următoare: «Facultatea de a accepta, sau de a se lepăda de o succesiune se prescrie prin același timp, ce se cere pentru prescripția cea mai lungă a drepturilor imobiliare»; că din felul cum este redactat acest articol, se vede că el este general și din nimic nu reiese că el ar fi privitor numai la o acțiune în partaj, și că n'ar putea fi invocat decât numai de către moștenitorii;

Având în vedere că regula generală pusă în art. 659 și 676 din codul civil în materie de succesiuni, este că o moștenire deschisă se cuvine după grade rudelor defunctului până la gradul al XII; că la această regulă generală legiuitorul a creat o excepție: art. 700 din codul civil, după care dacă un moștenitor n'a acceptat succesiunea timp de 30 ani, atunci el este decăzut din drepturile sale de succesibil într'un că facultatea de a accepta o succesiune, se prescrie prin 30 ani;

Ori art. 700 fiind o excepție, el este de interpretare strictă și dacă legiuitorul n'a spus, că acest text se aplică numai în materie de partaj, sau numai între co-moștenitori, noi nu putem pe cale de interpretare să-i restrângem aplicarea numai între anumite persoane și în anumite acțiuni, într'un că din text nu rezultă acest lucru;

Având în vedere că scopul cu care legiuitorul a pus în cod articolul 700, a fost ca să creeze un stimulent și o siguranță pentru aceia cari se găesc în posesiunea unei succesiuni, că nu vor rămâne în îndoială la înfinit în ce privește dreptul de proprietate; că astfel imobilele din succesiune să nu sufere prin nelămurire și lipsă de îmbunătățiri, cari le-ar putea mări valoarea economică. Că acest scop n'ar fi ajuns în totalitatea lui, dacă el ar fi mărginit numai la moștenitorii și că deci art. 700 trebuie aplicat de atâtea ori, de câte ori un moștenitor a stat în inacțiune 30 de ani, indiferent de cine s'ar afla în stăpânirea succesiunii. Căci ar fi inequitabil ca niște moștenitori care n'au acceptat succesiunea timp de 30 de ani, pentru motivul că n'aveau siguranță dacă activul e mai mare decât pasivul, să vie după 30 de ani și să ceară cu titlu de succesori niște imobile, cari au suferit îmbunătățiri radicale, fie chiar dela un străin de succesiune, dar care printr'un mijloc oarecare se găsește în posesiunea acestor imobile din succesiune;

Având în vedere că după principiile de drept și procedură civilă, acela care face o cerere în justiție, trebuie să o dovedească (art. 1169 c. civil); că în conformitate cu aceste principii, reclamații de azi, pretinzând că li se cuvine lor succesiunea rămasă de la defunctul R. Giumancă, trebuie să dovedească nu numai calitatea lor de moștenitori ai acestuia, ci li se mai cere să facă și dovada faptului că nu sânt decăzuți din drepturile lor de succesibili, că adevă, potrivit art. 700 cod civil, dreptul de a primi, deci de a reclama succesiunea ce o pretind, nu este prescrie. Această dovadă reclamații trebuie să o facă față de părți, indiferent de faptul dacă aceștia sânt și ei moștenitori, sau nu ai aceluiși defunct, căci nu se poate sili părții să facă ei dovada dreptului lor de proprietate asupra imobilelor ce se pretinde, înainte ca reclamații să fi făcut dovada completă, că ei sânt în drept să moștenească numita succesiune. Numai după ce reclamații vor fi făcut dovada și a calității lor și a dreptului de a moșteni, numai atunci părților li se poate pretinde, să facă dovadă contrarie, adică că ei au drepturi asupra succesiunii, fie prin orice alt mod de a dobândi proprietatea;

Considerând că în ce privește interpretarea ce se dă art. 700 codul civil, în doctrină sânt mai multe sisteme pentru interpretarea acestui text de lege, din care cel

mai admis pare a fi acela după care dacă moștenitorii au stat în inacțiune 30 de ani, *cei cu sezină pierd facultatea de a repudia, iar cei fără sezină pierd facultatea de a accepta o succesiune*; adică *cei cu sezină sânt considerați moștenitori și nu se mai pot lepăda de succesiune; iar cei fără sezină au pierdut dreptul la moștenire și nu o mai pot reclama*;

Că jurisprudența atât în Franța, cât și la noi este unanimă și a recunoaște că moștenitorii cari n'au făcut nici un act de acceptare timp de 30 de ani de la deschiderea succesiunii, adică, au stat în inacțiune în acest interval, *indiferent dacă ar fi cu sezină, sau fără sezină, pierd dreptul de moștenire*, socotindu-se străini de ea. Planiol se exprimă astfel asupra acestei chestiuni;

După ce critică sistemul doctrinal care, împărțind pe moștenitori în seziniari și neseziniari, susține că seziniarii nu se mai pot lepăda de moștenire, iar neseziniari nu mai pot fi moștenitori, spune: *această facultate indivizibilă — acea de care vorbește art. 700 — nu poate fi de cât însuși dreptul de moștenire, vocația de succesibil; tocmai acest drept se pierde și se stinge ca orice alte drepturi la sfârșitul celor 30 de ani*, citând în același sens pe Laurent și Huc; (Vezi și D. Alexandresco, vol. III (ed. I), pag. 355).

«Legea — spune Planiol — atribuie moștenirea unei persoane; dacă această persoană nu se folosește de dreptul care îi este deschis, îl pierde și acest drept e calitatea de succesibil, rezultatul trebuie să fie ca și când această persoană n'ar fi fost nici odată chemată la moștenire»;

Și mai departe adaugă: *acțiunea se pierde pentru că e stinsă; puțin importă durata posesiunii părdului*».

(Vol. III, No. 1974, 1975);

Tot în acest sens vezi jurisprudențele citate de Cristescu sub art. 700 din codul civil și Ciorapciu, Vol. IV, No. 980, 983, 1017;

Având în vedere că, în speță, reclamații sânt nepoți de frate ai defunctului R. Giumancă, a cărei moștenire o reclamă; că deci, după ambele sisteme, atât acelu care de jurisprudență, cât și acelu susținut de doctrină, ei n'ar mai avea vocațiune asupra moștenirii unchiului lor, dacă ar fi stat în inacțiune 30 de ani;

Că, așa dar, judecata găsește că prezintă interes în rezolvarea procesului de față, să se știe anul morții lui R. Giumancă, adică anul deschiderii succesiunii acestuia, spre a se putea calcula prescripția de care vorbește art. 700 din codul civil;

Considerând, că această dovadă judecata găsește că trebuie făcută de reclamații, căci ei sânt obligați să dovedească în mod complet nu numai calitatea lor de moștenitori, ci și faptul că mai au încă dreptul să reclame succesiunea, că adică nu sânt decăzuți din dreptul de succesibili ce li-l acordă legea prin dispozițiile textelor referitoare la succesiune;

Pentru aceste motive, judecata, admite incidental, etc.

Magistrat-stagiari (s) D. Ghimpău

Grefier, P. Rață.

LOC MARE (Centru) lângă Palatul Justiției cu fațada în calea Rahovei 24 și pe str. Artei 5, se vinde în 2—4 loturi, după dorință. Avantajos pentru d-nii avocați, magistrați și comercianți. Amatorii se vor adresa d-lui Codreanu, la acest ziar.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal direct la administrația ziarului «Curierul Judiciar» București, fără a mai aștepta înecunoscutinări cari sânt costisitoare, sau să plătească la prezentare numai în mâna încaștorilor: I. RIVEANU pentru provincie; iar pentru Capitală vechiului incaștor, sau ajutorului său C. PETCULESCU, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matea, investite cu ștampila: CURIERUL JUDICIAR.